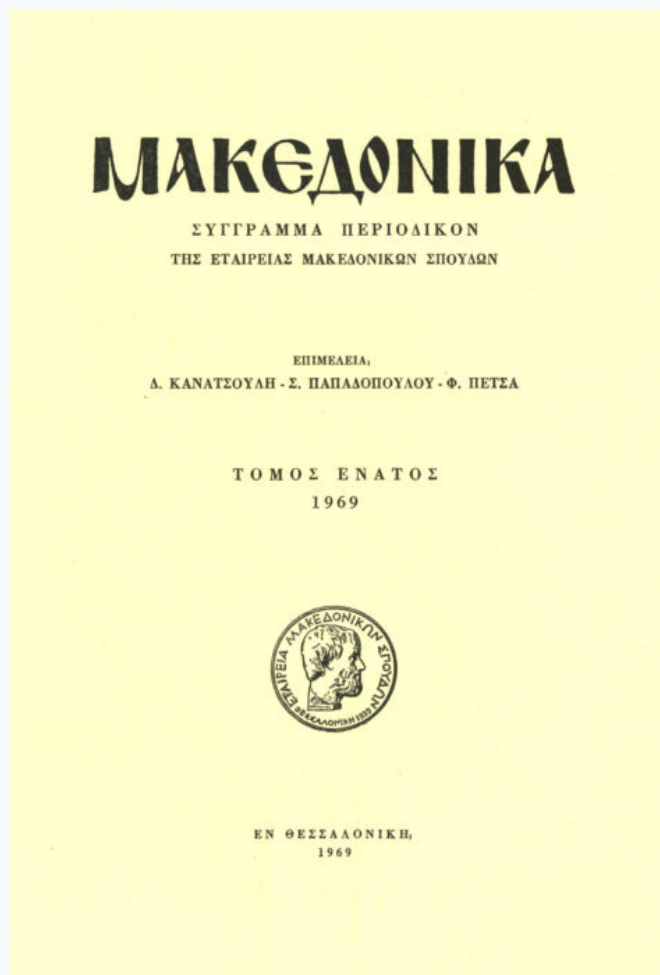

Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Jacques Benoist Mechin, Alexander the Great: The Meeting of East and West

Βασίλειος Λαούρδας

doi: [10.12681/makedonika.1065](https://doi.org/10.12681/makedonika.1065)

Copyright © 2015, Βασίλειος Λαούρδας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Λαούρδας Β. (1969). Jacques Benoist Mechin, Alexander the Great: The Meeting of East and West. *Μακεδονικά*, 9, 373–374. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1065>

πίεσιν τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Μακεδόνων; Ποῖαι ἦσαν αἱ τελικαὶ ἀπόψεις του διὰ τὸν ὀρθὸν τρόπον διοικήσεως τῶν κατακτηθέντων λαῶν καὶ κατὰ πόσον διαχωρίζει μετὰ τὸν τὰς φυλάς τὰς ὁποίας κατέκτησεν; Πόσον σοβαρὰ ἦσαν αἱ ταραχαὶ μετὰ τῶν Μακεδόνων του, αἱ ὁποῖαι προεκάλυσαν τὴν ἐξέγερσιν εἰς ὧπιν καὶ τὴν ἀντικατάστασιν ἀρκετῶν ἐκ τῶν κυβερνητῶν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη; Διὰ τί ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ψήφισμα διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἑλλήνων ἐξορίστων εἰς τὰς πόλεις τῶν τὸ 324; Διὰ τί ἐξήτησεν ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ἐπισήμως ὡς θεόν (ἂν πράγματι τὸ ἐξήγησε); Καὶ πόσον μακρὰν ἐξετείνοντο τὰ κατακτητικὰ σχέδιά του ὅτε ἀπέθανεν;».

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι εἶναι εὐχερὴς ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δὲν ἔχει παρά νὰ ἀναγνώσῃ τὰ εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Griffith περιλαμβανόμενα ἄρθρα διὰ νὰ διαπιστώσῃ πόσον διαφωνοῦν μετὰ τῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν ἐπιστήμονες ἀφιερῶσαντες μακρὰ ἔτη σπουδῶν διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῆς δράσεως καὶ τῶν ιδεῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Αἱ δυσχερεῖαι πρὸς ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων αὐτῶν ὀφείλονται, ὅπως παρατηρεῖ ὁ κ. Griffith, εἰς τὴν ἀτέλειαν τῶν ὑπαρχουσῶν πηγῶν, ἀτέλειαν προερχομένην κατὰ κύριον λόγον ἀπὸ τὴν χρονικὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τὰς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ κατὰ δεύτερον ἀπὸ τὴν ἀσυμφωνίαν μετὰ τῶν. Ἐξ ἄλλου καὶ αἱ ἀπολεσθεῖσαι πηγαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβασίσθησαν αἱ μέχρις ἡμῶν διασωθεῖσαι, δὲν ἦσαν πάντοτε ἀπολύτως ἀξιόπιστοι, διότι ἄλλαι μὲν εἶχον γραφὴ διὰ νὰ ἐξάρουν τὴν προσωπικότητα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἄλλαι δὲ διὰ νὰ τὴν ὑποτιμῇσουν. Χρεάζεται λοιπὸν μεγίστη προσοχὴ εἰς κάθε ἀπόπειραν ἐρμηνείας τῆς παραδόσεως, ὅπως ἀπέδειξεν μετὰ τὸν ἄλλον ὁ ἐλεγχος τῆς παραδόσεως περὶ τοῦ Γορδίου δεσμοῦ ὑπὸ τοῦ W. W. Tarn, ὅστις τελικῶς κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη ἐδημιουργήθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μὲ σκοπὸν νὰ φανῇ ὅτι οὗτος ὑπῆρξεν ἀσεβὴς. Ἡ ὑπὸ τινων νεωτέρων ἱστορικῶν προβληθεῖσα ἐρμηνεία, ὅτι ἡ εἰς τὸ Γόρδιον πρᾶξις τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦτο θαρραλέα ἀντιμετώπισις ἐνὸς δυσχεροῦς προβλήματος, οὐδόπως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς προθέσεις τῶν πηγῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρουν αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ῥαδιὰ ὡς ἐμπνευσίς καὶ ἐπιτυχὴς ὡς ἀποτελεσμα ἡ πρωτοβουλία τοῦ κ. Griffith θὰ βοηθήσῃ πολὺ εἰς τὴν προώθησιν τῶν μελετῶν διὰ τὸν Ἀλέξανδρον, κυρίως διότι θὰ καταστήσῃ σαφὲς εἰς ὅσους δὲν τὸ γνωρίζουν ἤδη, ὅτι ἡ κρίσις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τὰ ὠραιότερα θέματα τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης.

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΤΔΑΣ

Jacques Benoist Mechin, Alexander the Great. The Meeting of East and West. Hawthorne Books, Inc., New York 1966, σελ. 254.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Mechin, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἀρχικῶς εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ τώρα, κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας του, εἰς τὴν ἀγγλικήν, κατὰ μετάφρασιν τῆς κ. Mary Ilford, δὲν προσφέρει τίποτε τὸ νέον εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχει ὅμως γραφὴ εἰς τόσον ὥραϊον ὕψος καὶ μὲ τόσῃν ἀγάπῃν, ὥστε νὰ διακαίῃται ἰδιαίτερας μνείας. Ὁ συγγραφεὺς ὁρῶμενος ἀπὸ ιδέας καὶ ἀπὸ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας ἐρμηνεύει τὸν μέγαν Μακεδόνα ὡς φορέα τῆς προσπάθειας συνδέσεως Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἀντιθέτως πρὸς ἄλλους μελετητὰς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐκ τῶν ὁποίων μερικοὶ ἐρμηνεύουν τὴν ἐκστρατείαν εἰς Ἀσίαν ὡς ὁμὴν εἰσβολὴν μὲ κατακτητικὸς σκοπός, ἄλλοι ὡς πόθον νὰ ὑπερβῇ τὰ γνωστά ὅρια, ἄλλοι ὡς ἄλυσσον πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἄλλοι ὡς ἐκδίκησιν, ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης μονογραφίας παρουσιάζει τὸν Ἀλέξανδρον ὡς βαθμιαίως ἀνακαλύπτοντα τὴν ὑπαρξίν κοινότητος πνεύματος

μεταξύ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ ὡς ἀγωνισθέντα διὰ τὴν σύνδεσίν των. Δύσκολον εἶναι νὰ ἀντισταθῇ κανεὶς εἰς τὴν γοητείαν, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ τὸ ὥραϊον ὕφος τοῦ βιβλίου. Τὰ ἐπιχειρήματα δὲν εἶναι πάντοτε πειστικά, ἡ ἔρμηνεῖα ὠρισμένων στοιχείων τῆς παραδόσεως εἶναι συζητήσιμος καὶ εὐρύτερα γνῶσις τῆς βιβλιογραφίας θὰ ἠνάγκαζεν ἴσως τὸν κ. Mechin νὰ εἶναι περισσότερο ἐπιφυλακτικὸς εἰς πολλὰ σημεῖα, ἰδίως γεωγραφικά καὶ χρονολογικά. Ἀλλὰ ὅλας αὐτάς τὰς ἀτελείας τὰς ὑπερνικὰ τὸ ὥραϊον ὕφος καὶ ἡ βαθεῖα πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ συγγραφέως.

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΤΔΑΣ

S. R. H a m i l t o n, Plutarch, Alexander. A commentary, Oxford at the Clarendon press 1969, σελ. 231.

Αἱ συγκρούμεναι ἀπόψεις δι' ἐπὶ μέρους ζητήματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀπόψεις παρουσιάζουσιν θεμελιώδεις μεταξύ των διαφοράς, ἔχουν καταστήσει ἀπὸ μακροῦ ἀναγκαῖον τὸν ἀκριβῆ ἐλεγχον τῶν πηγῶν. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Hamilton ἀναποκρίνεται πληρῶς εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτήν. Ὑποδειγματικὴ ὡς θέμα καὶ ὑποδειγματικὴ ὡς διαπραγμάτευσις, ἀποτελεῖ λεπτομερῆ, φράσιν μὲ φράσιν, ἀνάλυσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου συγγραφείσης βιογραφίας τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ βιογραφία, εἶναι πολλὰ καὶ δυσχερῆ. Αἱ πηγαὶ τοῦ Πλουτάρχου, ἡ ὕπ' αὐτοῦ χρῆσις των, ὁ ἐπὶ τῶν πηγῶν ἀσκηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐλεγχος, αἱ κρίσεις του καὶ ὄχι ὀλιγώτερον αὐτῇ αὐτῇ ἡ παράδοσις τοῦ κειμένου, ἀποτελοῦν ζητήματα, ἅνευ τῆς λύσεως τῶν ὁποίων ἡ γνώμη τοῦ Πλουτάρχου διὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐρμηνευθῇ ἐπαρκῶς, τὸ δὲ κύριον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον θέτουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπὶ μέρους ζητήματα, εἶναι ἂν ὁ ἱστορικὸς τῆς ἐποχῆς μας δύναται νὰ οἰκτιρηθῇ εἰς ὅσα παραδίδει ὁ Πλούταρχος, ὁ ὁποῖος γράφει αἰῶνας ὁλοκλήρους ἔπειτα ἀπὸ τὸν Μεγάλον Ἀλέξανδρον καὶ μὲ θεωρητικὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι πολὺ ἀπέχουν ἀπὸ τὰς θεωρητικὰς ἀρχάς τῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται.

Ἐπειτα ἀπὸ βραχὺν πρόλογον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κ. Hamilton ἐκθέτει τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐργασίας του, περιγράφει ἐν συνεχείᾳ τὸν βίον τοῦ Πλουτάρχου, ἀναλύνει τοὺς δύο λόγους του, οἵτινες εἶναι γνωστοὶ ὑπὸ τὸν τίτλον De Alexandri Magni Fortuna aut Virtute (Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετῆς λόγος α', β') ἐκθέτει τὴν τεχνικὴν καὶ τὰς προθέσεις γενικῶς τῶν Π α ρ α λ λ ἡ λ ω ν β ί ω ν (ἐκλογὴ ἡρώων, χρονολογία τῶν βί ω ν, βιογραφικοὶ σκοποὶ καὶ μέθοδος ἱστοριογραφίας), συζητεῖ διεξοδικῶς τὸ πρόβλημα τῶν πηγῶν εἰς τὸν βί ο ν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ συνθέτει τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν καταλήγων εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἂν καὶ εἰς τὴν βιογραφίαν αὐτὴν περιέχεται πλῆθος ὀρθῶν πληροφοριῶν, ἐν τῇ συνόλῳ τῆς ὁμῶς παρουσιάζει καὶ ἐλλείψεις (π.χ. ἐλάχισται εἶναι αἱ πληροφοροὶ διὰ τὰ στρατιωτικὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ τὰς πολιτικὰς ἐξελεύσεις ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὰς πολιτικὰς προθέσεις τῆς ἐκστρατείας, διὰ τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους, διὰ τὴν σημασίαν τῶν γάμων εἰς Σούσα κ.ἄ.) καὶ ἀποδίδει εἰς τὸν Ἀλέξανδρον σκέψεις καὶ ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἀνῃκουν περισσότερο εἰς τὸν Πλούταρχον καὶ τὴν ἐποχὴν του, παρά εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Τὸ συμπέρασμα τῆς ἀναλύσεως αὐτῆς εἶναι ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου συνταχθεὶς βίος τοῦ Ἀλεξάνδρου πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ πάντοτε ἐν συσχετισμῷ μὲ τὰς ἄλλας ὑπαρχούσας πηγὰς.

Εἰς τὸ διεξοδικὸν ὑπόμνημα τοῦ κειμένου, ὁ κ. Hamilton ἐλέγχει ἐπακριβῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναφορᾷ πρὸς τὰς ἄλλας πηγὰς ὅσα παραδίδει ὁ Πλούταρχος. Τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἐξαρθῇ, εἶναι ἡ λαμπρὰ ἐλληνομάθεια τοῦ συγγραφέως, ἡ ὁποία τὸν βοή-